

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 3. V Ljubljani, dne 1. marca 1916. XXIV. teč.

Domovina.

V mladih dneh sanjaril sem o sreči
in za njo po svetu hrepenel;
mnogokaj mi dal je Bog doseči,
eno pa sem vedno še želel:

da bi v bridkih dneh pri svojcih bival,
ki bi razumeli mojo bol,
in bi srečo svojo s svojci vžival
ter ne ločil se od njih nikol. —

Kdor ljubiti hoče domovino
in spoznati, kaj je tuji svet,
ta izkuša mrzlo naj tujino:
vrne se za dom in svoje vnet.

Maksimov.

Posavske povesti.

III. Trtnikov Tonček.

Tam doli nekje ob Savi se dvigujejo vinske gorice. Kakor bele golobice so postavljeni hramovi po vseh goricah.

V belih hramovih točijo zlasti jeseni trtni sok in takrat je tamkaj povsod zdravje in zadovoljnost doma.

Povsod? Ne povsod! Pa tudi ne vselej!

Pri Trtnikovih lansko jesen ni bilo tako.

Trtnikov Tonček je imel preveč zdravja pa premalo zadovoljnosti.

Naveličal se je, dan za dnem nositi brašnjo iz trga v gorice, ali z goric v trg.

Bil je pot in poštni sel za vse ohribje.

Služba za zdrave in mlade noge ni bila težka. In če so morale roke kdaj prenesti večje breme, se jim je vedno izplačalo, marsikdaj se je zablesketalo v njih kaj belega tudi večje vrste.

Pa zadovoljnost se vendarle ne da kupiti; kdor je nima v srcu, je pa ne dobi nikjer.

Trtnikov Tonček je torej stopil pred svojega očeta z jasno izpovedjo:

»Oče! Jaz imam dosti te vinogratske tlake. V Ljubljano pojdem. K prostostrelcem. V trgu sem bral oglas: V nedeljo moramo biti tam gori v Ljubljani.«

Tonček je bil star šestnajst let, a svoja leta je daleč prerasel, tako da je bil videti mladenič pri devetnajstih ali dvajsetih letih.

Trtnik je svojega sina nevoljno pogledal in molčal.

Ali Tonček je razumel ta odgovor, zato je za-trdil:

»Pa pojdem!«

»Brez moje besede, nikamor.«

Oče se je široko vstopil na prag, kakor bi hotel pokazati, komur se ne umaknem, ne pojde iz moje hiše.

»Zadnjič ste pa rekli,« je pričel Tonček z gla-

som, ki ni bil podoben očitaniu, to najmanj, marveč prošnji, »naj grem, kamor hočem. Torej pojdem k vojakom.«

»Pojdeš. Pa sedaj na jesen ne.«

»Kdaj pa?«

»Kadar utihne čriček.«

»Šele tedaj?« Tonček se je zbal peterih tednov, ki bi jih moral še prestati doma. A njegov rok za odhod v Ljubljano bi bil že davno zamujen. Tonček se je namreč oblastem že zglasil za prostostrelca. Tega pa očetu ni mogel, ni hotel povedati.

»Boste videli, da pojdem.«

»Ne draži me!«

»Ja! Ali mislite, da so moje noge ustvarjene samo za te vinograjske stezice.«

»Boga zahvali, da imaš zdrave noge. Kako bi bil rajni Andrej rad hodil in delal po teh vrhovih, pa ga noge niso nosile.«

»Bi, mislite?« je dvomil Tonček. »Meni pa je dejal: Ko bi mi hotel sv. Valentin vrniti zdrave noge, to bi šel; nihče več bi me ne videl na našem hribu.«

»Ljudje so ga gledali bolj postrani, zato je tako dejal. Pa kaj se izgovarjaš na Andreja?«

»Oče, saj se vi izgovarjate nanj, ne jaz.«

»Kaj očitaš?«

Tonček je utihnil. S Trtnikovim očetom lešnike tretji, ni bilo najprijetnejše delo.

Trtnikov oče je bil trd v besedah, pa tudi v pesteh.

»Vzemi košaro!« se je glasila očetova zapoved, »in pojdi pobrat breskve, ki so se čez noč usule po vinogradu.«

Tonček je šel in si mislil: zadnji teden.

Leno je šel, kakor bi bil zvezan na nogah.

»No, glej, da jih pobereš še danes,« je oče zapvil nad njim.

Tonček se je prestopal hitreje.

Drugi dan je šel spet v trg po navadnih opravkih. Ko se je vrnil, ga je oče opomnil:

»Ali si prinesel vijak za cevi?«

»Sem pozabil.«

»Tako j nazaj.«

»Ne morem. Sem truden.«

»Le poslušaj me, še rad bi šel, pa res ne boš mogel.«

Trtnik je izpregovoril te besede s poudarkom, tako da je Tončka kar nekaj pretreslo v srcu. A vrniti se ni maral.

»Jutri ga prinesem.«

Oče ni rekel nobene besede več. Zanj je bila za sedaj zadnja beseda že izgovorjena.

Dva dni potem, v nedeljo zjutraj, je šel Tonček k sv. maši v trg, kakor po navadi.

S seboj je vzel torbico za pisma. Po sv. maši je šel po pisma na pošto; stopil še sem in tja, kakor mu je bilo kot potu naročeno, a torbice s pismi in drugimi naročili ni več nesel sam v goro...

Izročil jo je Rožičevemu Tinetu, sam pa je šel na kolodvor in se odpeljal proti Ljubljani.

»Oče! listnico s pismi sem prinesel,« je zaklical Rožičev Tine na Trtnikovem praču.

Iz veže je stopila Trtnica.

»Kje je Tonče?«

»Ne veste?«

»Kje vendar?«

»V Ljubljano je šel.«

»Torej res?!« Trtnica se je prestrašila.

Hitela je v sobo pravit možu:

»Vidiš, na moje je prišlo. Pretrdo si ga imel na vajeih, pa ti je ušel.«

Trtnik za odgovor ni bil v zadregi.

»Se pozna, da nisi še nikoli imela vajeih v rokah. Premehko sem ga držal, premehko; zato nam je ubežal.«

»Čemu to? Čemu to?« je tarnala mati.

»Kaj bi tožila? Bo že sam izkusil, čemu. Komur se solnce preveč v obraz blešči, pa stran pogleda. Predobro mu je bilo. Naj le gre, naj si le gre ogledat svet od več strani. Še rad se bo spomnil na dom.«

Zgodilo se je tako.

Trtnikov Tonček je sicer z veseljem odšel, s ponosom sprejel vojaško suknjo, z navdušenjem se je

čez par mesecev že odpeljal proti Galiciji v bojno črto. —

Bil je vojak z dušo in telesom.

Misli so mu pa vendarle odplule včasih proti domu. Nekaj mu je očitalo: »Tonček, četrta božja zapoved je prelomljena.«

Pa to očitaje je trpelo le za trenutek, zakaj prevpili so ga topovi, ki so grmeli od vseh strani.

Tonček je prišel v ognjen krst.

Krogle so švigale kakor kresnice v kresni noči.

Tonček je padal in se umikal, se umikal in padal — in naposled — obležal nezavesten.

Ko se je zavedel, je bil že na rokah dveh sanitetcev, ki sta ga nesla na obvezovališče.

Desno nogo je imel prestreljeno... enkrat, dvakrat... trikrat.

Tončku je odteklo mnogo krvi.

Pripeljali so ga v bolnico.

Zdravnik odveže rano in dvomljivo zamaje z glavo. Potem praša ranjenca:

»Koliko ste stari?«

»Po Božiču jih bom sedemnajst.«

»Škoda čednega fanta,« si je mislil zdravnik.

»Kje ste doma?«

»S Kranjskega. Tam ob Savi...«

»Z vašo prestreljeno nogo ne bo drugače, kakor da vam jo odrežemo do kolena, drugače ne boste več videli Save.«

Tončku so se te besede ostreje zarezale v srce, kakor se more nož zarezati v rano.

Dva tedna po operaciji je pisal domov.

»Ljubi starši!

Naznanim Vam, da sem v bolnišnici na Dunaju. Ranjen sem bil v nogo...« Pri tem se je spomnil očetovih besed: »Še rad bi hodil po goricah, pa ne boš mogel.« Hudo mu je bilo. Tisti dan ni mogel pisma dokončati. Naslednji dan je vzel v roke drug list in pisal vnovič:

«Ljubi starši!

Naznanim Vam, da sem v bolnišnici na Dunaju.

Koliko časa ostanem tu, ne vem. Mislim, da v fronto ne pojdem več...«

Pa spet je pomislil: »Kaj poreko starši, ko prebero: »v fronto ne pojdem več.« — Ne, govoriti moram jasneje, naravnost povem, kakor je.

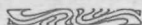
Vzel je tretji list.

Roka se je tresla, srce se je balo, a prave besede so se vendarle ena za drugo brale v pismu:

»Naznanim Vam, da sem ranjen v desno nogo. Odrezati so mi jo morali do kolena. Nahajam se v bolnišnici na Dunaju. Spodaj na dopisnici je natančen naslov. Vojska me je naučila spoštovati četrto božjo zapoved. Ljubi starši, odpustite mi! Sedaj vse lepo pozdravim in pričakujem Vašega pisma. Vaš Tonček.«

Pismo je prišlo na svoje mesto čez teden dni. Mati Trtnikova so ga prebrali in šli s predpasnikom preko oči; oče pa so pogledali proti križu v kotu, rekoč:

»Sedaj bo izkusil, kaj je trpljenje. Siromak!«
Kancijan.

Ob domačem koritu.

Izpod skale
spoke male
virček hladni
snuje se...

Dobra, dobra mamica so mi zaspali. Kaj bi ne, trudni dela dolgih, dolgih let.

Kolikokrat so oni mene spravljali počivat, pripravili mi vsakokrat mehko ležišče in me pokrižali vsakokrat.

Gnalo me je iz dalje domov, da zlati mamici povrnem to ljubav. In jih tudi jaz položim k večnemu počitku in jih pokrižam, kot so oni mene tolikrat.

V trenutju pa, ko se poslavljamo od svojih dragih ob njih slovesu od sveta, vstaja v našem duhu podoba njihovega življenja v mili svetlobi.

Tudi v moji duši so se v večernem mraku razvile slike, ki so se vrstile druga za drugo, kakor so se vršile v teku polstoletja tod.

Toda, kolika izprememba v teh letih!

Prejšnja pota so se zarastla, druga so drugod uglajena.

Kjer je prej rumenila zlata pšenica, ondi poganja sočna trava; kjer je rastlo prej nizko grmičje, je zdaj gozd vitkih smrek in košatih bukev. Občinski pašnik, kje pa ti? Kjer se je prej brezskrbno pasla goved, kjer je rajala pastirska otročad, ondi raste zdaj poljska zel. In vrt-sadovnjak, po imenu sem poznal vse orjaške hruške in jabolane. Ni jih več; prazen je njih prostor, ali pa kak šibak potomec zavzema njihovo mesto.

Tudi struge potokov in potočkov, ki se vijejo kot srebrne niti po preprogah pestrih travnikov ob vznožju griča našega domovanja, tudi te so semtertja drugačne kot pred leti. Toda eden, ta je pa le ostal, kot je bil nekdanje dni.

Izpod skale,
spoke male,
virček mali
snuje se . . .

Sicer so se povspele košatice v vitke smreke, in grmovje je zdaj hladen gaj okrog njega, toda on, prijatelj moj nekdanjih dni, on pa se ni izpremenil prav nič. Ni zrastel in ni se postaral. Noga mu je še čila kot osorej; glas mu je še mladosten kot pred pol stoletjem.

Mimo njega me je vodila pot v šole. Ljubko mi je žvrgolel: srečno pot! Kolikorkrat sem se vračal na rodno zemljo, on je bil prvi, ki me je pozdravljal: dobrodošel, prijatelj moj!

Mimo njega je vodila pot med svet. In ko se je že izgubil odmev materinega slovesa, je hladni virček žuborel vedno svoj: z Bogom in na svidenje!

In tako je bilo vselej, kadar sem se utegnili odtrgati od opravil svojega poklica in se vrniti v sredo svojih dragih — vselej me je moj virček prvi prijazno pozdravil in se je zadnji prisrčno poslovil.

In danes stojim na griču, in doli od ceste gor mi zopet ta vir žubori. Pripoveduje mi zgodbe mojih mladih dni do današnjega dne.

Pripoveduje o Sitarjevem očetu. Smrekova debela so vozili v mesto, nazaj pa so prihajali s praznim vozom. »Dečko, le vsedi se na voz,« so dejali, »boš pa maševal zame, ko boš gospod.« In pritisnil sem se kot klôp na soro, četudi sem bil spočit od šolskih klopi in drugače

uren kot srnjak. Pri studencu sva se pa ločila; oče so krenili napajat konje, jaz sem jo drknil po griču gor.

In o Belščakovem stricu. Vozili so vsak teden vsaj enkrat, ako ne dvakrat, potovko v Ljubljano, in meni so pripeljali v Ljubljano vsakokrat hleba in kar je bilo še treba.

In to vse mimo mojega studenčka.

»Ne zabi jih,« mi šumlja studenček na uho, »ne zabi jih, Belščakovega strica!« In jaz jih ne pozabim, do smrti

Ob domačem koritu.

ne, četudi počivajo že lepo vrsto let gori pri sv. Ani v posvečeni zemlji.

In o očetu mojem pokojnem! Zaupno mi šepeta, kako jih je tolažil on, studenček, in kako potolažil, kadar jim ni šlo vse »po rožah«. Posodo v roko, pipico v usta, pa hajd k studencu, in on je pohladil njih bol in odnesel skrbi.

Tako snuje virček mojo in mojih zgodovino. Toda ne samo naše; kajti, ko še te ni skončal, začenja že drugo.

Glejte ju: dva mlada junaka sedita in slonita danes ob našem koritu.

Brvarjev Tinče in Potokarjev Jernejče sta.

Kamolí so tako bistro uprte njiju oči?

»Nad Laha gredo!«

Osemnajstletni mladeniči korakajo po cesti mimo studenca — morda zadnjikrat.

Tinče se smehlja pogumnim mladeničem, Jernejčetu je pa resno lice, kajti tam v gruči so junaki, ki so hodili z njim v šolo, četudi je bil on šele v prvi klopi ondaj, oni pa v zadnji. Sošolci so vendarle in, ako gredo oni danes na vojsko, pojde vsak čas tudi Jernejče, saj leta hitro teko.

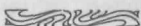
Danes je pa zapisal virček prvo poglavje te nove zgodovine.

Ko bosta današnja dečka ne več Tinče in Jernejče, ampak Valentin in Jernej, s sivo glavo in osmerimi križi na plečih, in ko bo današnja svetovna vojska njima samo še v spominu, takrat bo prvi in drugi sredi med mlajšimi in starejšimi poslušalci pričel svojo zgodovino znabiti takole:

»Dobro se še spominjam, tam pri »Košičevem koritu« sva sedela jaz in stari Brvar — no, takrat sva bila še otroka — ko so šli nad Laha. Hribarjev Joža je bil, pa Dolenčev Florijan, pa en Mlakarjev Maksel... drugi so šli pa še pred njimi, eni nad Rusa, drugi nad Srba... O, to so bili takrat čudni časi!«

Tako bosta govorila starčka, moj virček jima bo pa, še vedno mlad, kot mladostna priča vzbujal mladostne spomine, kot jih danes meni.

Ferd. Gregorec.

Dete sanja...

Dete sanja, da je v raju:
Perutničice ima,
kakor ptičica po zraku,
prosto semtertja vesla.

Čez doline in višine
krila brza je neso
k mamici, da bi odneslo
tudi njo s seboj v nebo.

Maksimov.

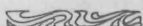

Ljubim te, Marija!

Ljubim te, o Mati moja,
tvoj otrok naj zmiraj bom
čista vedno naj bo duša,
da bo v srcu sreče dom.

Ti me vodi, o Marija:
tvoja moč naj bo z menoj! —
V raju boš Kraljica moja,
jaz otrok ljubeči tvoj . . .

O. E. B.

Čujte glas Marijinega zvončka!

3. Bodí vljuden!

Poučil si že, mili zvonček Marijin, našo ljubo deco, kako naj se vede do sebe, da bo v resnici pobožna; povedal si, kako naj izkazuje svojo vdanost do Boga. Danes jim pa zakliči in razloži, kako naj se vedejo do drugih ljudi — do svojega bližnjega. Dopovej jim, kako naj bodo vljudni do vsakoga.

Sveta vera nas uči, da so vsi ljudje otroci nebeškega Očeta, torej vsi bratje in sestre med seboj. Naš Zveličar je večkrat in jako odločno zahteval, da moramo ljubiti svojega bližnjega. Še takrat, ko se je poslavljal od svojih apostolov, je zopet zatrdil: »Ljubite se med seboj, kakor sem jaz vas ljubil. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če imate ljubezen med seboj.«

Prav isto želi tudi Marija od vseh otrok, ki so se posvetili njeni službi. Marija se je, ko je bila še na zemlji, prav posebno odlikovala v tej čednosti. Že o njeni mladosti piše sv. Ambrozij: »Marija ni bila nikdar mračnega obraza, nikdar predrzne ga govorjenja. Kdaj je le s pogledom razžalila starše? Kdaj je prišlo do najmanjše needi-

nosti med njo in sorodniki?« O Marijinem življenju nam le malo pove sveto pismo, a o tem, kako je bilo ljudomilo njeno srce, nam pa pripoveduje v dveh dogodkih. Kako lep zgled ponižne vljudnosti nam je pokazala Mati božja, ko je obiskala svojo teto sv. Elizabeto! Ni ji bilo žal dolge in težavne poti v judovsko gorovje. In ne le kar mimogrede je oveselila s tem obiskom svojo teto, marveč ostala je pri njej in ji stregla tri mesece. — Kako vzorno vljudnost je razodevala Marija pri ženitnini v Kani Galilejski! Ni šlo tu za veliko reč. Opazila je le malo zadrego, da bi svatje ne bili kaj nevoljni na ženina in nevesto, če bi ne bili dovolj postreženi. Pa Marijino rahločutno srce je hotelo odstraniti tudi to neprilичnost in pomagati v neljubi zadregi. In ta mila sočutnost je tako genila Jezusa, da je na ljubo svoji Materi storil prvi čudež.

Iz tega lahko razvidiš, kako zelo so Mariji všeč oni otroci, ki se odlikujejo po vljudnosti. Pa saj že vsaka navadna dobra mati želi in zahteva, da se njeni otroci radi imajo med seboj; kolikanj bolj naša najboljša nebeška Mati!

Kdo pa je v resnici vljuden?

Preden ti to pojasnim, moram omeniti, da vljudnost je pravzaprav le druga beseda za krščansko ljubezen do bližnjega, v kolikor se razodeva na zunanje v besedi in dejanju, v dostojnem in prikupnem vedenju. V resnici vljuden more biti le tisti človek, ki ima dobro in plemenito, za blagor bližnjega čuteče srce. Ako si torej hočeš pridobiti pravo vljudnost, moraš najprej odpraviti iz srca vso jezo, zavist in sovraštvo, pa gojiti v njem blagohotnost in nesebičnost pa tako nežno sočutnost, ki se veseli z veselim in žaluje z žalostnim, kakor jo priporoča sv. apostol Pavel. Glej, taka srčna dobrota in plemenitost je neizogibno potrebna podlaga in priprava za krščansko vljudnost.

Vljuden bodi v besedah! Z besedo naznanjamo vsem naokrog, kaj mislimo in kaj čutimo: beseda je zrcalo našega srca. Ako sliši bližnjik iz tvojih ust kako sirovo ali grešno besedo, ali ne bo po pravici sodil: »No, ta otrok je pa kaj hudobnega srca!«

Tvoje besede naj bodo čiste. Bog obvaruj, da bi s tvojega jezika prišle nesramne besede; Bog obvaruj,

da bi tvoje besede zapeljale kakega tovariša v greh! Kot pekla se boj takih besedi — saj vodijo naravnost v pekel. Če je slišal sv. Stanislav le količkaj spotakljivo besedo, besedo, ki je bila le malo nespodobna, je bil tako užaljen, da je omedlel. Njegov oče je prosil obiskovalce, ki so prihajali k njemu, naj nikar ne izpregovoré nobene nespodobne besede vpricho njegovega nedolžnega sinčka, ker se je bal za njegovo zdravje. O sv. Stanislav! tvoj zgled naj posnema naša deca!

Varuj se skrbno vsake kletvine. Kletvine morejo priti le iz sirovega srca. Vsakemu dobremu človeku se kletvina gabi. Kletvina je grda razvada propadlih ljudi. — Ti se pa šteješ med gojenčke Marijinega vrtca.

Varuj se sirovih, prostaških besedi. Če ti starši ali učitelji kaj zapovedó, hitro stori, ne ugovarjaj! Ne izgovarjaj se — dober otrok samo stori, kar se mu ukaže, — pa je mir besedi! — Tonček je v šoli poprosil sosedovega Mihca, naj mu posodí pero. Mihec je sírovo zavpil nad njim: »Ti grda lenoba, še peres ne prinese v šolo! Potepuh!« Za nameček ga je parkrat sunil. To je pa videl pridni Bernard. Hitro je stopil k malemu revčku, mu posodil pero in ga potolažil: »Nič ne jokaj! Kaj pa je, če te je Mihec osuval! Kar pozabi!« Skozi solze je zrlo Bernarda hvaležno oko revčkovo. — Človeka razveseli prijazna in vljudna beseda, neprijazna in sirova beseda ga pa zapeče in navda z žalostjo. Pazi torej, da bodo tvoje besede vedno vljudne in prijazne; vsakemu, tudi siromaku, privošči prijazno besedo.

Vljudno naj bo tudi vse tvoje vedenje. Ljudje sodijo iz vedenja, kakšen je človek. In to po vsi pravici. Sírov človek se ne more lepo in vljudno vestí, dober človek ne sirovo.

Bodi vljuden do staršev, do predstojnikov, do tovarišev — skratka do vseh ljudi povsod, vselej. Vedi se vljudno v domači hiši do staršev in bratcev in sestic. Delaj s svojim vedenjem veselje svojim staršem — svojim manjšim bratcem pa bodi v zgled. — Bodi vljuden na poti v šolo. Vljudni otroci ne postajajo in ne kričé po cestah, se ne pretepajo in ne mečejo kamenja. Tujce lepo pozdravljaj in bodi vljuden do njih, da bodo šli iz tvojega kraja z mislijo: »No, tu so pa otroci res dobri in vljudni!«

Bodi vljudnega vedenja v šoli do učiteljev in součencev. Ne smeš jeziti gospoda učitelja in ne smeš svojim součencem napravljati žalosti. Vedi se tako, da te bo lahko učitelj stavil v zgled drugim: »Tako se morate vsi obnašati, kot se ta, ki je v Marijinem vrtcu.«

Vljudnost se pokaže zlasti s postrežljivostjo. Postrežljiv otrok hitro in rad izpolni želje in prošnje in ukaze drugih in se tuptam odreče kaki stvari samo zato, da ustreže drugim. Postrežljiv je bil Silvij, ki je šel v šolo z velikim kosom kruha v roki. Dala mu ga je skrbna mamica, da bi ne bil njen Silvij lačen. Pa je prišel po poti strgan ciganček. Poželjivo je uprl svoje oko na lepi kos kruha. Silvij je videl njegov pogled, hitro je stopil k cigančku in mu podal kos.

Postrežljiv je bil tudi Kraljev Narte. Šel je iz mesta. Na cesti je došel staro Planinškovo mater, ki so nesli velik zavoj. Utrujeni so bili mati in pogosto so morali počivati. Narte je bil spočit, zato se je brž ponudil materi in jim je dober kos poti nesel težki zavoj.

Postrežljiv je bil tudi Bernadov France, ki je v šoli posodil tovarišu svojo knjigo in gospodu katehetu hitro pobral svinčnik, ko jim je padel na tla. — Postrežljiv pa ni bil Cenek, ki je v cerkvi sedel v klopi in se ni hotel umakniti Ševljevi materi, ki tako težko stoje, ker jih bole noge.

Še najlepše pa se izkaže tvoja vljudnost, ako si usmiljen do ubogih in trpečih ljudi. Če jim sam ne moreš pomagati in jih utolažiti, pa poprosi zanje svoje starše in druge dobrotnike, naj jim olajšajo njih bedo. Kako krasen zgled usmiljene vljudnosti vam je zapustil vaš mladinski vzornik sv. Alojzij! Njegova vljudnost je bila junaška. Ni se bal streči kužnim bolnikom, dasi je lahko vedel, da je to zanj smrtna nevarnost. In res je obolel in daroval svoje dragoceno življenje kot žrtev vljudnosti do svojega bližnjega. Zato lahko rečemo, da ta ljubljenec Marijin — sv. Alojzij — ni le patron deviške nedolžnosti, marveč tudi patron vljudnosti ali krščanske ljubezni do bližnjega.

Blagor otroku, ki ga zvesto posnema!

Naša Minka.

Naj bo, če je tudi Minka malo huda. Vseeno vam jo malo popišem. Navsezadnje, vem, da bo še vesela, ko zve, da jo pozna iz »Angelčka« kar na stotine otrok. Koliko je otrok, o katerih se nikjer nič ne bere, kajne!

Nikjer? O pač! Vaš angelček varih piše v knjigo vašega življenja, piše še bolj natanko, kakor bom jaz popisal samo nekaj dogodkov iz življenja naše Minke. Le glejte, da bo angelček v tisto knjigo napisal veliko lepega in dobrega...

I. Bolna sestra.

Gori na Gorenjskem nekje je doma naša Minka. Vesela je in živa kakor srnica v gozdu. Kdaj pa naj bo vesela, če ne v letih zlate mladosti, v letih rajske nedolžnosti! Vendar pa pride čas, ko se tudi v otroškem srcu naseli bridka žalost. Tudi ti, vesela in poskočna Minka, povešaš svojo kodrasto glavico. In sama hodiš otožna po domačem vrtu. Kje pa je tvoja vedna spremljevalka Lizika?

Mala, dobro štiriletna Lizika leži na bolniški postelji. Sedaj vemo, zakaj je Minka tako otožna.

»Mama, kdaj bo pa Lizika zopet vstala? Kdaj pa pride zopet na vrt?«

»Minka, Lizika bo skoro gotovo umrla, pa bo šla v nebesa.«

»Mama, naša Lizika še nikamor ne zna, nikar je ne pustite umreti. Če bo šla v nebesa, pa se bo na potu izgubila. Saj še ne ve, kje je Ljubljana. Nebesa so pa še bolj daleč. Mama, nikar je ne pustite v nebesa, veste!«

O dobra Minka, ali res še ne veš, da pride sam angelček božji in popelje tvojo sestrico v nebesa!

»Rada bi ti pomagala, Minka, pa ne morem. Lizika bo v nebesih srečna. Gori se bo igrala z angelčki in z drugimi pridnimi otročiči. Ali ji ne privoščiš nebes?«

»Kdo se bo pa z menoj igral, če Lizika umrje? Mama, nikar je ne pustite umreti. Meni bo tako dolgčas.«

»Kakor Bog hoče in ljuba Marija, Minka, jaz pa ne morem prav nič več pomagati.«

»Mama, ali pa Bog lahko pomaga? Pa Marija tudi, kajne? Saj ste včeraj dejali, da me ima Marija rada, ker

sem pridn. Mama, jaz bom pa prosila Marijo, da pove angelčkom, naj puste Liziko pri nas. Saj se angelčki lahko en čas z drugimi otroki igrajo.«

»Le prosi, Minka.«

† **Profesor Izidor Modic.**

Bil je v dijaških letih zvest naročnik
»Angelčka« in »Vrtca«.

Odslej je mama večer za večerom slišala, kako zaupno pristavlja Minka po svoji navadni večerni molitvi:
»Še eno češčenomarijo, milosti polno, za našo Liziko...«

Ali naj se Marija ustavlja tako otroško zaupni prošnji dobre Minke?

Bolezen se začne res obračati na bolje. Le še malo, in Lizika bo vstala in se bo igrala z Minko kakor nekdej.

Kako je Minka vesela! Vsakemu človeku pripoveduje, kako jo ima Marija rada. In s kakšnim veseljem donša zdaj cvetja v Marijino kapelico, ki stoji na koncu domačega vrta! Lepo je to, da je hvaležna Minka. A vendar ne sme pozabiti, da je najlepša cvetka za Marijo njeno nedolžno srce.

J. E. Bogumil.

Molek ga je rešil.

Ranjen vojak je povedal ta-le nenavadni dogodek: »Stal sem,« tako je pravil, »nekega večera v strelnem jarku. Na bojišče je sijala polna luna, le redko se je oglasil kak strel in razpočila mina, sicer je vladala neka tajna tihota. Hoteč opraviti kratko večerno molitev, sežem vžep, kjer sem hranil svoj rožni venec, toda ni ga bilo nikjer, dasi sem ga šele pred kratkim imel v roki. Izgubiti sem ga moral prav nekje v bližini. Brez odloga se odločim, da ga poiščem. Oprezno sem stopal po blatu, da bi zasledil izgubljeno dragocenost. Že sem bil oddaljen kakih petnajst korakov od prejšnjega mesta, kar začujem na sovražni strani votel pok: iskreča se mina je zletela v zrak ter padla v naš strelski jarek, ravno na mesto, kjer sem bil preje. Razpočila se je z divjo silo, prst in kamenje je letelo daleč naokrog, manjši kosček me je zadel v roko ter me občutno ranil. Rožnega venca sicer nisem našel več, rešen pa sem bil, oddaljen od usodnega mesta, oni večer gotove smrti.«

Ta dogodek nam bodi nov opomin, da imejmo posebno v čisljih molek — znamenje Marijine ljubezni in njenega varstva.

Naloga.

(Priobčil Internus.)

Kisel, uta, koža, zver, peča, smeti, žoga, sreča, lep, šop, Ana, pena.

Ako v teh besedah primerno zamenjaš prve črke in jih po vrsti čitaš, ti povedo skupino pridnih otrok.

Šaljivo vprašanje.

Katera miš ima samo dve nogi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)